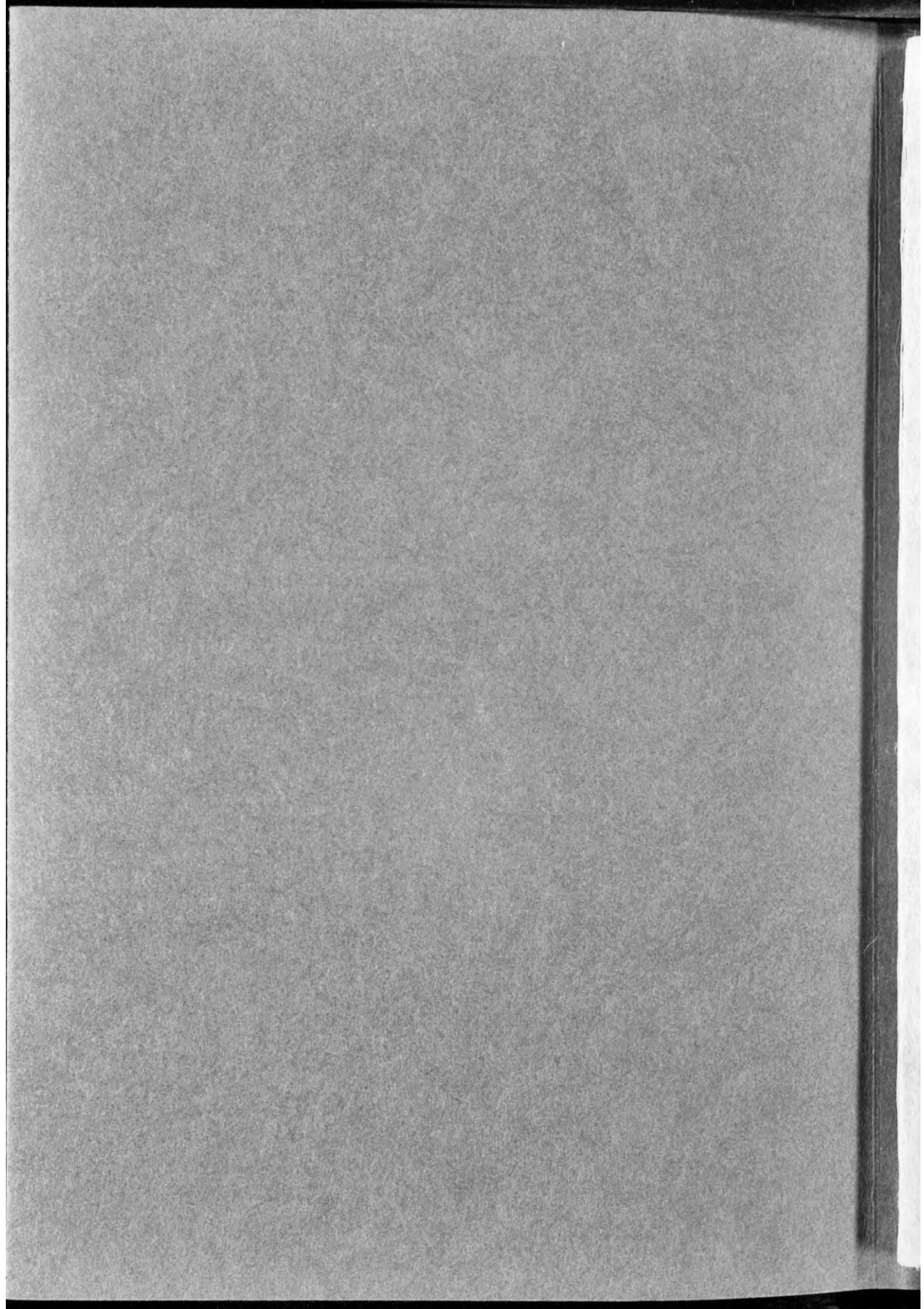


UBL: BKN00G 453

bknoog

453



453

Boekenroofter

453.



Bladz. 36.

18453

DE TOOVERWERELD.

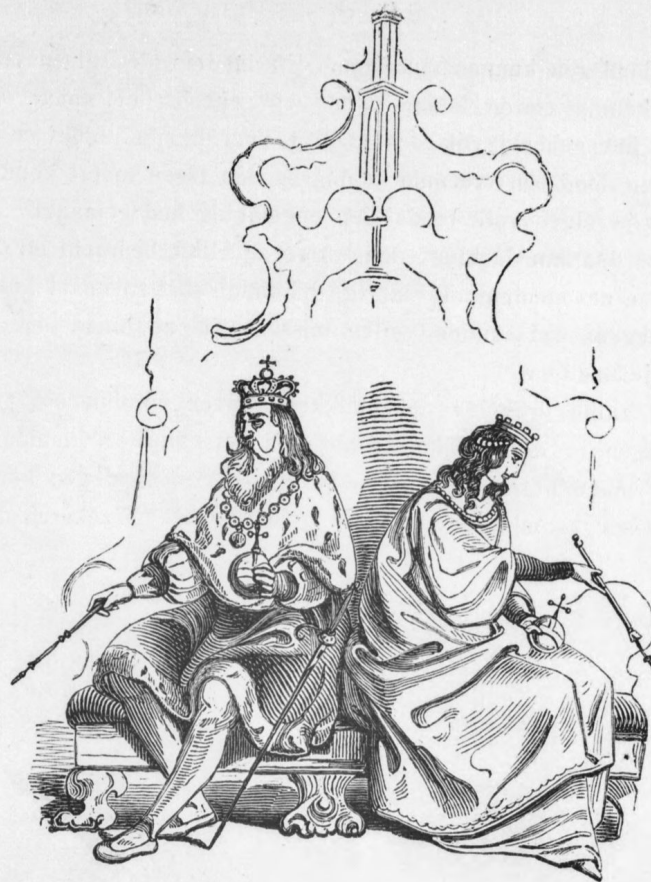
NAGELATEN SPROOKJES

VAN

MOEDER DE GANS.



ROTTERDAM,
H. N I J G II.



PRINSES GRACIA EN DE BOOZE
TOOVERGODIN.

Er was eens een rijk en magtig koning en eene brave verstandige koningin. En die koning en koningin hadden elkander hartelijk lief, en zij waren bij hunne onderdanen ook algemeen geëerd en bemind, maar toch, neen toch waren zij niet zoo gelukkig als vele andere koningen en koninginnen, want zij hadden geen zoon of dochter, die hen na hun-

M. J. DER NED.
LETTERKUNDE
TE LEIDEN

nen dood zou kunnen opvolgen. En dat was niet alleen voor den koning en de koningin en het geheele hof, maar ook voor het geheele rijk een treurig vooruitzicht, omdat er nu na hun dood een vreemde koning op den troon moest komen, die zijn eigen volk reeds diep ongelukkig had gemaakt. En als ze daaraan dachten, dan waren ze bitter bedroefd en dan zeiden ze menigmaal, dat ze al hunne schatten en al hunne genoegens wel zouden willen missen, als ze maar een lief kindje hadden.

In zulke droevige oogenblikken vonden zij dan ook geen behagen in de vrolijke drukte van het paleis en hielden zij zich maar liefst afgezonderd in een stil en afgelegen hoekje van den koninklijke tuin. Nu gebeurde het op zekeren dag,



dat de opper-hofmeester, om hen eens te verrassen en eene kleine afleiding te geven, op dat geliefkoosd plekje eene kostbare tafel had laten aanrigten, en de goede koning en koningin, ze vonden dat wel heel lief, maar ze waren toch te mismoedig om van die heerlijke spijzen en keurige wijnen gebruik te maken, en dachten maar weer aan niets anders dan aan de donkere toekomst van hun land.

Doch terwijl ze daar zoo zaten, kwam er op eens een vreemde vogel aanvliegen. En die vreemde vogel maakte zulke rare kringen in de lucht en liet zulk een ongewoon geluid hooren en bleef zoo maar onophoudelijk rondom hun hoofd heen en weer zweven, dat het hun eindelijk lastig werd en zij reeds wilden opstaan, toen zij hem op eens hoorden zingen:

Geluk! geluk, o Koningin!
 Stap morgen vroeg uw lusthof in.
 Stort vóór uw voet
 Drie droppels van uw vorstlijk bloed,
 En zie dan om, tot gij ontvangt
 Wat thans uw hart verlangt.

De koning en de koningin waren ontroerd van blijdschap, want ze wisten wel, als een vreemde vogel zoo iets voor-spelde, dan was het ook waar. Zij waren dan ook in eens zoo vrolijk en opgeruimd, als ze nog nooit waren geweest, en keerden in zulk eene hoogst genoegelijke stemming naar het paleis terug, dat alle hovelingen even nieuwsgierig werden, om toch te weten wat er was voorgevallen.

En toen den volgenden morgen de zon nog naauwelijks aan den hemel stond, en toen de koningin al vol verlangen in stilte naar het bedoelde plekje was gesneld, en toen ze daar heel voorzigtig drie droppeltjes bloed uit haar vinger op den grond had laten vallen, en toen ze daar eens eventjes had omgekeken, toen lag daar ook aan den kant

van het hooge heestergewas een beeldschoon kindje, en toen zweefde daar alweer de vreemde vogel, en toen riep hij al-



weer: „Geluk! geluk!” en toen gevoelden zich de koning en de koningin dan ook zoo hoogst gelukkig, als geen vorst en geen vorstin op aarde wezen kon.

En dat lieve kindje, het was een prinsesje, zoo aanvallig als er nog ooit een koningsdochttertje geweest was. Dat zei iedereen en het was ook zoo; want als zij in haar paauwenveeren wiegje met het blonde kopje in het wit satijnen kussen lag gedoken, en als zij dan met de mollige handjes in de donkere krullende lokjes speelde en met de heldere, blaauwe oogjes iedereen zoo vriendelijk toelachte, o dan was de koning en de koningin en dan waren alle edelvrouwen van het hof opgetogen van blijdschap. En dat lieve koningskindje heette Prinses GRACIA.

Toen nu de kleine GRACIA voor het eerst van haar leven jarig was, werd ter harer eere aan het hof een schitterend feest

gevierd. Alle vorsten en vorstinnen, alle prinsen en prinsessen uit vreemde landen, alle hooge en voorname edelen van het geheele koninkrijk waren daarop genoodigd. En al die vorsten en vorstinnen, al die prinsen en prinsessen kwamen ieder met een prachtigen stoet van edelknapen en jonkvrouwen en sierlijk uitgedoschte slaven en slavinnen in de hoofdstad aan. En al die slaven en slavinnen waren beladen met kostbare geschenken voor de kleine GRACIA. En toen de heugelijke feestdag was aangebroken, verschenen al die koninginnen en prinsessen en jonkvrouwen in de prachtig versierde marmereen zaal van het paleis voor den vorsteliijken troon om den koning en de koningin geluk te wenschen en de kleine jarige prinses de kostbaarheden aan te bieden. Nu woonde er in het koninkrijk eene magtige toovergodin,



die MEGEARA heette, en die niet alleen allerlei wonderlijke

dingen kon doen, maar ook allerlei gedaanten kon aannemen. Zij kon zich veranderen in eene kat, eene muis, eene pad, eene bloem of wat zij maar wilde; maar meestal liep zij rond als een bejaard moedertje en dan droeg ze altoos een korfje met allerlei moois er in, en luisterde en klopte aan alle deuren, om de kinderen met dat moois aan te lokken, of bij de menschen allerlei wonderlijke, onbegrijpelijke dingen te doen. Maar ongelukkig waren dat altoos goddelooze dingen, want MEGEARA was in haar hart eene door en door boosaardige vrouw. Haar grootste vermaak was, andere menschen schade en verdriet aan te doen en wanneer zij iemand voor al zijn leven diep bedroefd en ongelukkig had gemaakt, dan liep zij soms uren achtereen daarover lagchen en zich daarover in stilte te verlustigen. En hoe gelukkiger de menschen zich gevoelden, hoe meer kwaad zij hun toedacht. Daarom had zij dan ook op den dag van het groote



hoeffest, de gedaante aangenomen van eene voorname keizerin uit een ver afgelegene land, en toen zij zich daar in een

wit satijnen kleed op het prachtigst uitgedoscht, bij het paleis had doen aanmelden, en den koning om eene afzonderlijke audiëntie had verzocht, omdat zij zich met de anderen niet wilde gelijkstellen, wist zij zich daar zoo vorstelijk te gedragen, dat iedereen ook in haar de magtigste van alle keizerinnen meende te zien.

Nu scheen het in het eerst, of het booze wijf inderdaad door het huisselijk geluk van het vorstelijk paar te zeer getroffen was, om iets kwaads in het schild te voeren; maar op den derden dag van het feest, terwijl de vorstelijke dames zich met de koningin en de kleine prinses in den tuin hadden vereenigd, en zij allen daar zoo heerlijk te midden van het lieve groen bij elkander zaten, kwam op eens haar boosaardig gemoed weder in beweging. Het was toch, of het lieve kind het zelf wel merkte, wie het wezenlijk goed met haar meende; want wanneer de andere koninginnen en prinsessen en edelvrouwen bij haar kwamen, om haar eene kus te geven, dan stak zij heel gewillig met een vrolijk lachje haar kleine mondje toe, maar zoodra zij de schijnheilige MEGEARA in het oog kreeg, was het of haar eene koude rilling door de leden ging; schreiende en bevende en alsof zij doodelijk verschrikt was, liet zij zich achterover vallen en wat de koningin ook deed om haar gerust te stellen, zij was maar niet tot bedaren te brengen, zoolang MEGEARA vóór haar stond.

MEGEARA was hierover zoo geraakt, dat zij in het eerst zelve niet wist wat zij deed en zich half versuft en verbijs-terd uit den kring terugtrok. Maar naauwelijks waren de andere vorstinnen op hare beurt nu nader gekomen en was de kleine GRACIA weer vrolijk en opgeruimd, of zij vloog als een bezetene op het onschuldige kind toe. In hare dolle razernij gunde zij zich geen tijd, om door den grooten kring der prinsessen te stappen, maar riep hare geheime toover-

magt te hulp en zweefde als een booze geest in de hoogte over de volle rijen der genoodigden, die zich inmiddels om de koningin hadden geschaard en riep met eene gillende,



krijshende stem, die alle aanwezigen door merg en been drong:

„Ik haat u, o Koningin! Ik haat uw aangebeden kind, dat mij in het aangezicht durft trotseren! Maar ik zweer u, dat zij daarvoor zal boeten. Achttien jaren lang zal ik haar met rust laten, maar dan, dan zult gij haar aan mij moeten afstaan. Doe nu maar uw best, om haar tot een braaf meisje te doen opgroeijen, mijne gediensstige geesten zullen mij ten dienste staan, om te maken, dat zij eindelijk niet

alleen zich zelve, maar ook uw koninklijk stamhuis en het geheele rijk in het verderf zal storten.”

Alle aanwezigen stonden van schrik als aan den grond genageld, terwijl te gelijk het booze wijf de gedaante van een oud moedertje weer had aangenomen en terstond op eene geheimzinnige wijze verdwenen was. Niemand waagde het, de diep bedroefde moeder een woord ter opbeuring toe te spreken, want ieder had maar al te goed de ondeugende MEGEARA herkend en ieder wist wel, dat zij ook zeker haar woord houden en het onschuldige wicht in het ongeluk brengen zou, en bij dat vooruitzicht gevoelde ieder het innigste medelijden met den ongelukkigen koning en de arme koningin, die zoo jammerlijk, zoo grievend in hunne schoonste verwachtingen zouden worden teleurgesteld.

De vreeselijke voorspelling drukte den koning en de koningin zwaar op het hart, en hoe voorspoediger de kleine GRACIA opgroeide, en hoe gehoorzamer zij zich gedroeg en hoe verstandiger zij werd, zooveel te meer werd hun ouderhart aangedaan door het grievend denkbeeld, dat de tijd naderde, waarop de booze MEGEARA haar wraakplan zou volvoeren. Gaarne had de koning het ondeugende wijf al zijne schatten aangeboden, om haar van het boos opzet terug te houden, maar het goddelooze schepsel had zich na dat oogenblik nergens meer laten zien, en men begreep dus, dat zij zich schuil hield en niet meer voor den dag zou komen, eer zij de goede ouders den gevoeligen slag had toegebracht.

Zoo waren er onder allerlei zorg en angst en droevige vooruitzigten zeventien jaren verloop en ofschoon den koning de strengste bevelen had gegeven, om te zorgen, dat de goede GRACIA dag en nacht altoos zorgvuldig werd be-

waakt, zoo gebeurde het toch op zekeren dag dat zij alleen was en dat er een vriendelijk oud moedertje bij haar kwam, om te vragen, of zij ook een paar vreemde appelen wilde kopen. De onbekende had zoo iets zonderlings over zich,



dat GRACIA bij hare plotselinge verschijning onwillekeurig schrikte en zich min of meer beangst gevoelde om met haar alleen te zijn, maar die appelen, ze zagen er zoo lekker uit en de vrouw wist zoo vleijend te praten, dat GRACIA haar eindelijk een van de schoonste voor een goudstuk afkocht.

„Goede prinses!” zei toen de vrouw, „daar gij mij zulk eene rijke belooning geeft, zijt gij ook waardig, het geheim te weten, dat diezelfde appeltjes een behoedmiddel zijn tegen booze geesten en heksen en dat zij ieder die er van eet, vrolijk en opgeruimd maken.” En inderdaad naauwelijks had GRACIA er van geproefd of die appel smaakte zoo heerlijk en GRACIA werd zoo vrolijk, dat zij een geheelen voorraad zulke appelen wilde hebben.

„Neen, prinses!” gaf de vrouw ten antwoord, „dat kan ik niet doen, maar ik zal er u elken dag één bezorgen, doch op voorwaarde dat niemand, zelfs uwe ouders, er iets van weten mag.”

GRACIA beloofde dit en sloop iederen morgen ongemerkt naar hetzelfde plekje, waar de vrouw haar dan telkens een appel bragt, doch zonder daarvoor geld te willen aannemen. Doch op zekeren morgen kwam de goedgehartige prinses daar te vergeefs en in plaats van het bejaarde moedertje stond er een ander oud vrouwtje, en die zeide:

„Goede prinses! mijne vriendin kan u voor van daag geen appel brengen, want zij is erg ziek en heeft mij gevraagd of gij haar eens zoudt willen bezoeken.”

GRACIA dacht wel aan het streng verbod van haren vader en zei wel, dat ze zich zoover niet van het paleis mogt verwijderen, maar het oude vrouwtje drong er zoo sterk op aan, haar den weg te wijzen en wist haar zoo mooi voor te praten, dat het maar even vooraan in het bosch was, dat GRACIA er eindelijk in toestemde en haar beloofde mede te gaan.



Naauwelijks was ze nu in het bosch aangekomen, of de vrouw zei: „Zie prinses! dáár ginds tuschen die boomen ziet gij een mooi geel huisje; ga daar nu maar op af.” En

toen nu GRACIA zich door de struiken een weg gebaad en bij het huisje aangeklopt had en toen ze daar naar binnen was gestapt, toen stond ze niet weinig verbaasd, dat het bejaarde moedertje haar gezond en wel te gemoet kwam en welkom heette.

„Goede prinses!” zei nu het moedertje, „gij hebt het niet beneden u geacht, eene arme verlatene vrouw in hare eenzame, nederige woning te bezoeken; welnu dat zal niet onbeloond blijven en ik zal u van mijnen kant ontvangen gelijk het eene koningsdochter past.”

Dit zeggende stampte zij driemaal op den grond en op eens was het geheele armoedig uitzigt van het huisje verdwenen en stond GRACIA tot hare verbazing in eene zaal, zoo prachtig en vorstelijk als men maar bedenken kon. Maar terwijl ze zich daarover nog ten hoogste verwonderde, zag zij het oude moedertje op eens zoo akelig en spottend grijnzen, dat ze er huiverig van werd en verzocht naar het paleis terug te mogen keeren. Maar nauwelijks had ze dat gezegd, of de oude vrouw keek haar ijsselijk verwilderd met een paar vurige oogen aan en riep:

„Ha! gij wilt mij verlaten? Neen! prinses, dat nooit! Ha! gij trotsche koningsdochter! de ure der wrake is geslagen! Thans zijt gij in mijne magt. Of kent gij mij niet? Welnu, ik ben MEGEARA!”

Op het hooren van dien gevreesden naam wilde GRACIA doodelijk ontsteld in allen haast wegvlugten, maar de booze heks, die dit merkte, sloeg haar met een duivelschen, grijnzen lach op eens eene lange snoer om het lijf en trok haar zoo hevig naar zich toe, dat de arme prinses in zwijm viel, terwijl het kwaadaardige wijf danste van blijdschap.

„Ach! ik bid u, laat mij naar het paleis terugkeeren!” riep zij al bevende, toen zij weder was bijgekomen.

„Ha! ha!” gilde de heks, „dat klinkt anders dan twintig

jaren geleden, niet waar? Toen werd ik verachtelijk afge-
wezen, en toen was ik nog wel als eene keizerin gekleed!
Weet gij dat nog wel?”



„Ach neen!” riep GRACIA; terwijl zij het uitsnikte van angst.

„Niet?” schreeuwde het wijf, „nu dan heb ik het zooveel te beter onthouden. Ha! MEGEARA heeft beter geheugen dan het verwende vorstenkind!”

„Maar wat wilt gij dan van mij?” vroeg GRACIA met eene smeekende stem.

„Wat ik wil? Ha! eene schoone vraag! Wat ik wil? wraak!... Wat ik wil? Dat de schoone aangebedene koningsdochter als eene arme gevangene van mij zal afhangen,

ja afhangen van dezelfde hand, die ze eenmaal verachtelijk van zich heeft afgestooten!"

GRACIA begreep eerst niet wat MEGEARA daarmee zeggen wou, want in plaats van als eene arme gevangene, werd zij geheel en al naar haren hoogen rang van koningsdochter behandeld; ja tot hare niet geringe verbazing zag zij zich omgeven door eene pracht en weelde, veel grooter dan aan het hof van haren vader. Het zachte, kunstig geweven tapijtwerk, de keurig bewerkte zijden gordijnen, de gebloemde satijnen en fluweelen behangsels, de fijne albasten en marmeren beeldwerken, de echt gouden en zilveren bloemvazen, het overtrof alles wat GRACIA tot nu toe ooit gezien had en er ontbrak niets aan dan... een spiegel. Dit had GRACIA evenwel nog niet zoo spoedig opgemerkt, want al was zij eene prinses, en wel eene schoone prinses, zoo had zij er toch nooit van gehouden om, gelijk andere schoone prinsessen, meer gebruik van haren spiegel te maken, dan volstrekt noodig was, en het viel haar ook eerst in het oog, toen MEGEARA haar een mooi rond spiegeltje bragt, en zei:

„Wanneer gij iets noodig hebt, of wanneer gij iets verlangt of wenscht, dan hebt gij slechts in dit spiegeltje te zien en uw verlangen uit te spreken en dan zullen mijne gediensstige geesten oogenblikkelijk daaraan voldoen. Maar waag het niet, den wensch uit te spreken om hier van daan te komen, of iets van uwe ouders te vernemen; want dan zoudt gij u aan eene vreesselijke straf blootstellen.”

GRACIA had weinig lust om van die geheimzinnige tooverkracht van het spiegeltje eens eene proef te nemen. Haar gemoed was te vol om naar iets anders te verlangen dan naar hare lieve ouders, maar toch... toch was het, of zij door eene onbegrijpelijke, onweerstaanbare magt werd verlokkt om het eens even in de hand te nemen. En nauwelijks had zij dit gedaan en haar beeld in het glas gezien, of voor

het eerst van haar leven kwam er eene booze gedachte van

ijdelheid in haar op en was zij zoodanig door hare eigene schoonheid getroffen, dat zij half zuchtende uitriep:

„Ach! mogt ik ook maar eens zoo vorstelijk gekleed en gekroond zijn als mijne moeder!”

Nauwelijks had zij dit gezegd, of haar eenvoudig kleedje, waarmede zij bij MEGEARA was gekomen, was verdwenen en GRACIA prijkte met zulk een kostbaar gewaad en zulk eene schitterende kroon in den volsten luister der vorstelijke majesteit, dat zij zelve over die plotselinge gedaanteverwisseling niet weinig verschrikt was,



en in hare verbijstering het spiegeltje van zich afwierp.

„Ach!” zuchtte zij, „wat heb ik gedaan! Wat zou mijne lieve moeder bitter bedroefd zijn, als zij eens wist, dat ik zoo trotsch en ijdel was geworden! Neen, weg met die koninklijke praal! Ik wil hier niets meer zijn dan ik ben: een arme, verlaten meisje, eene ongelukkige gevangene.”

Die goede GRACIA, zij wist natuurlijk niet, dat het verraderlijke spiegeltje het vermogen bezat om bij ieder die er in zag, hoogmoedige wenschen en verlangens te doen ontstaan en alle goede voornemens tegen te gaan. En dat deed het maar al te goed, want toen GRACIA het weer had opgeraapt, om te zeggen, dat zij haar nederig, eenvoudig kleedje terug verlangde, toen kwam weer dadelijk de ijdelheid in haar op en beschouwde zij met het innigste zelfbehagen haar beeld,

dat zich in het betooverde glas, nog aantrekkelijker voordeed dan ooit.

„Ach!” zei ze bij zich zelve, „waarom mag ik mij nu niet eens mijne volle schoonheid zien? Wat zou ik gelukkig zijn, als ik hier een heel grooten spiegel had en...”

En waarlijk op hetzelfde oogenblik hing er een groote spiegel aan den wand en stond MEGEARA vóór haar en zei:

„Welaan, prinses! het doet mij genoegen dat het u hier schijnt te bevallen. Zie, nu zijt gij eerst met regt eene koningsdochter; alleen mogt gij dan nog wel een sierlijker kapsel hebben. Daar hebt gij zeker nog niet aan gedacht. Wacht, zal ik u eens helpen?”

En eer GRACIA hare dienst nog kon afwijzen, had MEGEARA



haar reeds de kam in de golvende haarlokken gezet en haar werk aangevangen. GRACIA bemerkte niet, hoe boosaardig

spottend het ellendige wijf haar achter den rug uitlachte en in zich zelve juichte, dat zij het zoo gevierde vorstenkind tot eene slavin der ondeugd vernederd had. En dit laatste gevoelde GRACIA niet; het spiegeltje had haar reeds zoo ver van den goeden weg afgebragt, dat zij op dat oogenblik slechts dacht aan hare schoonheid en niets anders verlangde, dan zich het verblijf bij MEGEARA zoo aangenaam mogelijk te maken. Daarom nam zij dan ook dadelijk weer het spiegeltje bij de hand en zei:

„Ik wensch een vorstelijken tuin te hebben, waar ik eens frissche lucht kan gaan scheppen.”

En terstond waren de ramen van het vertrek in glazen tuindeuren veranderd en die deuren sprongen open, en daar buiten die deuren bloeiden de heerlijkste gewassen en prijkte het geurigste gebloemte en straalden de prachtigste fonteynen en kwinkelden de duizende vogeltjes en fladderden de vlindertjes, o het was alles even heerlijk om te aanschouwen. Vol vreugde stapte GRACIA naar buiten, om al dat schoon te genieten, en zij was in dat verrukkend tooneel zoo verdiept, dat zij naauwelijks aan iets anders kon denken.

Intusschen was alles aan het hof in diepen rouw gedompeld op het berigt, dat de lieve GRACIA verdwenen was, en de koning en de koningin hadden tot in ver afgelegen landen laten bekend maken, dat er eene schitterende belooning zou worden toegekend aan ieder, die haar weer zou kunnen opsporen. Zoo was het ongelukkig geval ook bekend geworden in een land waar een jeugdig prins woonde, die terstond besloot de verlorene prinses te gaan opzoeken. Hij wilde evenwel eerst zien, of zij werkelijk zoo schoon was als men hem vertelde en daarom sprak hij er niemand over, maar ging in stilte op reis en kwam, na lang en aanhoudend omzwerven, eindelijk ook in het bosch waar MEGEARA woonde. Terwijl hij zich daar zoo tusschen de struiken een weg baande, sprong

hem een haas voor de voeten op. En dat haasje, in plaats van weg te loopen, keek hem zoo meêwarig aan, dat de prins er van ontstelde, en toen het haasje al gedurig heen en weer liep, alsof het hem iets wilde wijzen, begreep hij, dat er iets vreemds gaande was en volgde het goede dier, tot bij den tuin waar de goede GRACIA juist hare wandeling deed. De prins verrukt aldaar zulk een heerlijken lusthof te



vinden, sloop behendig en voorzigtig tusschen de hooge takken, om over de digte heining alles beter te kunnen zien en ontdekke, tot zijne onuitsprekelijke blijdschap, dat hij het doel zijner reis bereikt en de lieve GRACIA gevonden had, want zulk eene beeldschoone prinses kon toch niemand anders dan de verlorene koningsdochter zijn.

Juist op dat oogenblik had GRACIA haar spiegel niet bij zich en werd zij dus ook niet door tooverij tot booze gedachten verleid. Integendeel zij

gevoelde zich diep ongelukkig in die nare eenzaamheid en toen het haar nu zoo duidelijk voor den geest kwam, hoe bitter bedroefd hare ouders over hare verdwijning zouden zijn en welk een onuitsprekelijk genot zij altoos in hun bijzijn had gesmaakt, toen was zij in haar gemoed innig bewogen en toen schreide zij opregte tranen van diep berouw over

hare verkeerdheid en wenschte zij maar uit het ellendige tooverhol te ontvlugten. Weinig kon zij vermoeden, dat er zich zoo dicht in hare nabijheid iemand bevond, die besloten had haar daarin behulpzaam te zijn, maar even verdrietig als het voor haar was daar opgesloten te zijn, even zoo verdrietig was het voor den prins niet bij haar te kunnen komen, want de tuin had nergens een ingang, en telkens als hij zich door het geboomte wilde wringen, om de schoone prinses te naderen, weken de takken achteruit en werd hij door eene onzichtbare magt teruggehouden. De moedige jongeling gaf het daarom evenwel nog niet op, maar ging dadelijk naar het paleis van haren vader en verzocht een der hooge hoftrawanten, den koning mede te deelen waar de prinses zich ophield.

Op dit onverwacht bericht werd de koning schrikkelijk boos en noemde den vreemden prins een leugenaar en bedrieger,



want dat er in zijne eigene bosschen, en wei zoo dicht bij zijn paleis, buiten zijn weten zulk een heerlijken tuin zou

tuin zou aangelegd zijn, dat klonk hem en al de heeren van het hof te dwaas om er zelfs naar te luisteren.

Dit viel den prins natuurlijk zeer verdrietig, maar omdat hij er toch zoo sterk op aandrong, dat er onderzoek zou gedaan worden, begon de koning er ook op het laatst aan te twijfelen, of het welligt niet waar zou kunnen zijn en gaf hem eenige zijner dienaars mede om dien heerlijken tuin aan te wijzen. Naauwelijks was hij nu met dit gezelschap het bosch weêr ingetreden, of alweêr zat daar hetzelfde haasje, en alweêr keek het hem zoo meewarig aan, en alweêr liep het vooruit naar de woning van MEGEARA. En toen nu een der wachters zich gereed maakte om het arme dier dood te schieten, en de prins dit verhinderde, veranderde het haasje op eens in een lief schoon meisje en zei:

„Moedige vorstzoon! ik was door de booze MEGEARA in een haas veranderd en die betoovering moest zoolang duren, tot mijn leven in gevaar gebracht en ik door een prins gered was. Aan u heb ik dus alles te danken en ter belooning van die goede daad zeg ik u, dat de boom met hangende takken niet betooverd is.”

Bij deze woorden nam het lieve kind met eene eerbiedige buiging afscheid en was in het kreupelhout verdwenen. De prins begreep intusschen zeer goed, wat de bedoeling was geweest; hij zocht terstond naar den boom met hangende takken en bemerkte tot zijne groote blijdschap, dat deze niet, even als de takken van de andere boomen, achteruit trokken, zoodat hij nu ongestoord den luthof kon binnentreden.

Alweder zat GRACIA daar zoo diep bedroefd op hetzelfde heerlijke plekje. Zij was zoo smartelijk aangedaan, dat zij de schoone bloempjes, die zij geplukt had, onverschillig in haren schoot liet vallen en zoo moedeloos achterover zonk, dat zij den prins niet bemerkte, voor hij reeds bij haar stond en

haar uitnoodigde met hem het tooverhol te ontvlugten. Hevig verschrikt, maar toch ten hoogste verblijd over die onverwachte redding, had zij zich naauwelijks gereed gemaakt hem



te volgen, of de heerlijke tuin en haar vorstelijke praal was verdwenen en GRACIA stond alweêr in haar eenvoudige kledje te midden van eene dicht begroeide plek in het woud, en was weldra met den moedigen prins uit den omtrek van MEGEARA'S woning verwijderd.

De prins zond in aller ijl een der dienaars vooruit, om den koning en de koningin op de heugelijke terugkomst hunner dochter voor te bereiden, en niet alleen de koning en de ko-

ningin, maar ook het geheele hof, alles snelde onmiddellijk de teruggevonden prinses te gemoet. En toen nu de koning en de koningin de lieve GRACIA weêr aan het hart drukten en de geheele hofstoet haar een luid welkom toejuichte, en de bewoners der hoofdstad haar in triomf naar het paleis vergezelden, toen gevoelden zich de koning en de koningin weêr even zoo onuitsprekelijk gelukkig als vroeger op het eerste verjaarsfeest. En naauwelijks was het heugelijk nieuws door het geheele land en andere rijken bekend gemaakt, of daar kwamen alweêr alle koningen en prinsen, alle koninginnen en prinsessen en alle andere hooggeplaatste personen, om de lieve GRACIA geluk te wenschen.

Doch bijna zou ook deze tweede feestelijke bijeenkomst even ongelukkig zijn afgelopen als de eerste, daar de booze MEGEARA, razend van spijt en kwaadaardigheid, zich weder in de gedaante eener vorstin in den kring vertoonde, met het doel, om thans nog meer dan ooit hare boosaardige bedreiging ten uitvoer te brengen en zich vreeselijk op den prins te wreken.

De prins, die wel vermoedde dat het booze wijf alles zou aanwenden, om de schoone vlugteling op nieuw in hare magt te krijgen, hield zich dan ook steeds in de nabijheid van GRACIA.

„Vrees niets!” zeide hij, „op mijn hoofd draag ik eene kroon, die de toovermagt van alle booze toovergodinnen verre te boven gaat, zoodra zij zich maar in mijne tegenwoordigheid bevinden.”

En waarlijk, naauwelijks was MEGEARA tot nabij GRACIA doorgedrongen, en naauwelijks had zij de schitterende prinsenkroon in het oog gekregen, of zij viel met een luiden gil verschrikt achterover, en was oogenblikkelijk veranderd in eene afschuwelijke leelijke heks, maar eene heks die voor altoos hare toovermagt verloren had, terwijl de koning,



die ellendige kwelgeest van zijn doorluchtig stamhuis, tot hare straf en tot een waarschuwend voorbeeld voor alle andere booze heksen, in den hoogsten toren van het paleis levenslang liet opsluiten.

De straf werd oogenblikkelijk ten uitvoer gebragt; de dienaars en de soldaten der koninklijke lijfwacht grepen haar aan en bragten haar naar boven, waar zij niet alleen opgesloten, maar ook stevig vastgebonden werd.

En toen nu de lieve GRACIA weder even gelukkig als tevoren met hare beminde ouders in den koninklijken tuin wan-

delde, zat het booze wijf in den toren te beven van spijt en ergernis, maar het geheele hof en de geheele stad en het geheele land gevoelde zich zooveel te meer gerust gesteld en deelde zooveel te meer in de blijdschap van den beminden vorst en de geliefde vorstin, terwijl het hof en alle onderdanen zich verheugden over de regtmatige straf der booze MEGEARA. En toen naderhand de schoone prinses de gemalin van den moedigen prins was geworden,



en toen de bejaarde koning en koningin, na een gelukkigen ouderdom, ten grave waren gedaald, toen kreeg de waardige prins de regering in handen en was de schoone GRACIA in waarheid de schoonste en ook de braafste koningin, die ooit een troon had beklimmen. Maar nooit liet zij zich daarop iets voorstaan, en zei altoos, dat een mensch nooit gelukkiger en opgeruimder is, dan wanneer hij zich tevreden gevoelt en zich nederig betoont.



EDGAR EN BLENDA

OF

DE ZWARTE WOODLOOPER.

Op een schoonen namiddag kwam BLENDA, de dochter van graaf WALTER, met een van hare dienstmaagden langs de breede laan van het oude ridderkasteel *Walterburgt* en wandelde langzaam den weg op naar de eenzame slotkapel,

die in een afgelegen hoekje van het donkere eikenwoud den spitsen toren statig boven het geboomte verhief.

Het was een goed meisje, die BLENDA; altoos even vriendelijk en innemend en voor armen of noodlijdenden altoos even medelijdend en gedienschtig. In dat opzigt was ze volkomen het evenbeeld van haren broeder EDGAR en daarom waren ze dan ook beiden in den geheelen omtrek bij iedereen bemind.

Met graaf WALTER zelf was dit het geval niet; want hij was een norsch en hardvochtig man, die met het lijden der armen soms op eene tergende wijze den spot dreef en er volstrekt niets om gaf, of hij door zijne kinderen bemind werd, als hij maar den geheelen dag met zijne jagers en honden door de bosschen kon zwerven en, in den omgang met allerlei ruw volk, zijne woeste levenswijze kon voortzetten. Zoolang de gravin nog leefde, had deze als eene trouwhartige moeder voor de kinderen gezorgd, maar toen de brave vrouw eindelijk was overleden; toen EDGAR, tot een krachtig jongeling opgegroeid, met de vasallen zijns vaders ten oorlog was getrokken om ridder te worden, toen had de goede BLENDA op den eenzamen ridderburgt waarlijk geene aange-



name dagen. En toch scheen ze daar nooit verdrietig om te zijn; zij droeg haar lot met stille gelatenheid en zocht veelal haar troost in de eenzame overpeinzing op het graf harer dierbare moeder, waar ze dan gewoonlijkeenkransje van frisch geplukte rozen op nederlegde.

Daartoe was zij ook nu weer op weg gegaan, en omdat ze op zulke oogenblikken liefst alleen was, zond zij hare trouwe dienaars naar het kasteel terug en wilde juist een afgelegen zijpad inslaan, toen zij onverwacht haren vader ontmoette, die met een stroef gezigt en op een barschen toon vroeg wat zij daar te doen had.

„Lieve vader,” sprak zij, „ik wenschte de stille rustplaats mijner dierbare moeder met frissche bloemen te gaan bestrooijen.”

WALTER zei niets, maar bromde in zich zelve toen hij weer alleen stond:

„Ik zal haar die gekheid wel afleeren. Zij denkt mij zeker met al die vroomheid geluk aan te brengen. Zegen en geluk, ja het lijkt er wat naar! Het is of mij alles moet tegen loopen.”

En dat was ook zoo; want graaf WALTER had niet alleen sedert eenige dagen nog geen enkel stuk wild geschoten, maar het scheen ook met een aantal andere dingen op zijn kasteel en in zijne bosschen niet regt pluis te zijn. Eene nieuwe brug, die hij met veel kosten had laten aanleggen, was plotseling ingestort; in zijn tuin waren op een enkelen nacht al zijne bloemen en vruchten van de stengels gevallen en was alleen BLENDA'S rozenperkje ongeschonden gebleven; zijne beste jagthonden, in plaats van een hazenspoor op te snuffelen, liepen den geheelen dag huilen en janken; kortom, het was zoo als hij zei: het liep hem alles tegen.

„Maar ik begrijp het wel!” zei hij op het laatst, „dat is alles het werk van den Zwarten Woudlooper.”

En ook hierin had WALTER niet misgezien, want de magtige toovenaar, die de Zwarte Woudlooper werd genoemd, had besloten den rijken graaf voor zijne hardvochtigheid jegens de armen eens duchtig te kastijden en hem op eene gevoelige manier te leeren, hoe verkeerd het is, met het ongeluk

den spot te drijven. BLENDA had op het kasteel dikwijls van dat geheimzinnig wezen hooren vertellen en ofschoon zij voor hem niet behoefde te vreezen, had zij zich evenwel vast voorgenomen, om vóór den avond weér naar huis te keeren, omdat de toovenaar geene magt had om iets kwaads te doen, voor de maan was opgekomen.

En toch bleef zij dien dag veel langer dan gewoonlijk op den grafheuvel. Hoe het kwam wist zij zelve niet, maar het was of zij op het geliefkoosde plekje aan het droomen was geraakt; althans eer zij er nog iets van merkte, speelde reeds de koele avondwind door het geboomte en toen zij eindelijk weér geheel en al tot hare bezinning was gekomen, sloeg het op den toren der slotkapel middernacht. Angstig en huiverig wilde zij zich terstond van de plaats verwijderen en naar het kasteel terugsnellen, doch geene tien stappen verder werd zij tegengehouden door den Zwarten Woudlooper, die haar wel met zijne vurige oogen doordringend aanstaarde, maar haar toch vriendelijk toesprak:

„Vrees niets, goede BLENDA! Mijne gediensstige geesten uit de donkere afgronden des aardrijks hebben den geheelen avond rondom u gewaakt, en zullen u ook wel verder beveiligen, want gij zult niet naar huis terugkeeren.”

„Hoe!” riep BLENDA, terwijl haar van angst eene rilling door de leden sloeg, „en mijn lieven vader zou ik dien alleen laten?”

„Hoe?” zei de zwarte man, „spreekt gij nog van uw lieven vader? Dat verdient hij niet. Hij behandelt u slecht, even slecht als hij voor de arme menschen is, en daarom zal hij de regtvaardige kastijding niet ontgaan, die ik hem heb toegedacht.

„O, ik bid u,” riep BLENDA, „laat mijn vader toch geen leed wedervaren!”

„BLENDA!” zei de toovenaar, „wat ik eenmaal heb besloten,



dat verander ik niet; daartoe bestaat maar één middel, doch dat zeg ik u niet, en dus, goed meisje! vaarwel, tot wederziens!”

Met deze woorden was de zwarte gedaante weder verdwenen en stond BLENDA doodelijk ontsteld geheel alleen te midden van het digte woud. In de gedachte, dat de geheele verschijning nog maar een droom of eene begoocheling was geweest, wilde zij bij het heldere maanlicht het gewone pad inslaan, maar tot hare niet geringe ontsteltenis, bemerkte zij, dat zij op eene onbekende plek verdwaald was en nergens een uitweg kon vinden. Terwijl zij daar zoo angstvallig stond rond te staren, welken kant zij eigenlijk wel zou moeten inslaan, hoorde zij op eens tusschen de struiken een zacht stemmetje, dat haar toeriep:

„Zoek maar niet, BLENDA! Al uw zoeken is vruchteloos; maar vertrouw u aan mij toe. Ga daar ginds in die donkere grot en stap daar gerust binnen.”

„Ach!” schreide BLENDA, „wie spreekt daar?”

„Gij kunt en moogt mij ook niet zien, BLENDA!” riep de stem; „maar doe wat ik u zeg: de zwarte man meent het goed met u.”

„En mijn vader dan?” riep zij weêr.

„Uw vader?” was het antwoord, „welnu, gehoorzaam mijn bevel en wie weet, of mijn meester, de Zwarte Woudlooper, het niet beter maakt dan gij denkt.”

Hierdoor bemoedigd, stapte BLENDA vastberaden op de grot toe, en naauwelijks was zij daar aangekomen, of de geheele onderaardsche gang was helder verlicht, zonder dat zij kon nagaan, waar dat licht van daan kwam.

„Moed gevat!” riep de geheimzinnige stem alweêr, „thans zijt gij veilig! En nu vaarwel! Thans moet ik u verlaten. Voorwaarts, BLENDA, voorwaarts!”

Nog altoos even huiverig, stapte BLENDA voort en weldra stond zij in een vertrek, dat zij daar niet verwacht had. Het was een vertrek wel ruim genoeg, maar zoo laag, dat zij er naauwelijks regt overeind kon staan. In het midden stond eene gedekte tafel met zeven stoelen er om heen en al het noodige er op voor een maaltijd van zeven personen; alleen de spijzen moesten nog aangebragt worden en voôr ieder bord lag nóg slechts een stuk brood. Langs den muur stonden zeven bedden op eene rei, en dat alles zag er wel heel netjes uit, maar het was alles zoo verbazend klein, dat BLENDA eindelijk begreep, dat zij zich in het verblijf der aardmannetjes bevond, die den Zwarten Woudlooper, gelijk zij wel eens gehoord had, in alles getrouw ten dienste stonden.

Die aardmannetjes had ze nu wel nooit gezien, maar zij had menigmaal gehoord, dat het voor goede menschen heel

vriendelijke wezens waren, en daar zij een gerust geweten had, was zij dan ook niet zoo bang meer en besloot geduldig af te wachten, wat er verder gebeuren zou. Het eenige wat haar maar kwelde, was de pijnlijke gedachte, wat er welligt op dat oogenblik op het kasteel van haren vader zou omgaan. Intusschen werd het al later en later en toch bleef het nog alles even stil en eenzaam. Door honger gekweld waagde zij het eindelijk een stuk brood van de tafel te ne-



men, en naauwelijks had zij dit genuttigd, of hare krachten begonnen haar te begeven en zij gevoelde zich door den uitgestanen angst en de vermoeidheid zoo uitgeput en afgemat, dat ze zich half bewusteloos op een van de bedden neder-vleide en weldra in een diepen slaap viel.

Eene poos daarna kwamen de zeven aardmannetjes te huis en hadden het onder elkander zoo bijster druk over al het-

geen zij in den loop van den avond gedaan hadden en in den laten nacht nog verder moesten ten uitvoer brengen, dat sommigen er niet eens aan dachten om te gaan zitten, of om de lantaren af te zetten, die zij des nachts als zij uitgingen op het hoofd droegen.

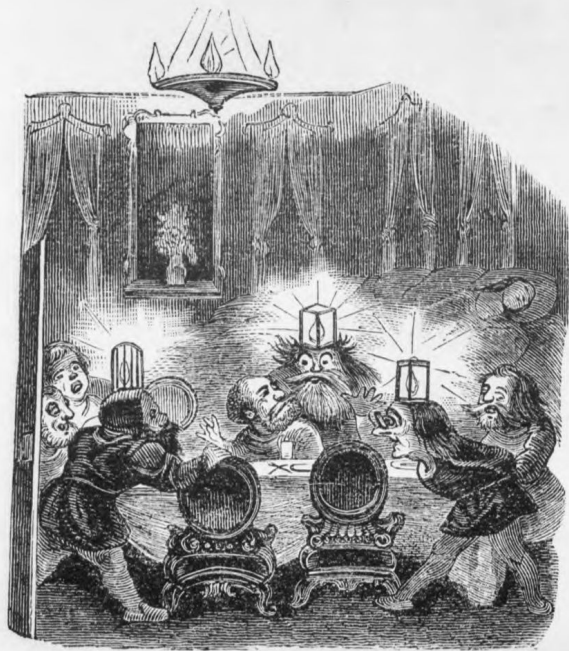
„Die leelijke graaf WALTER zal er van lusten!” riep de een.

„Ik heb al zijne paarden kreupel geslagen!” riep een ander.

„En ik heb al zijn torens ondermijnd,” riep een derde, „wat zullen die spoedig het onderste boven liggen, als het begint te waaijen!”

En zoo had de een dit en de andere dat van den graaf te zeggen, tot eindelijk één hunner sprak:

„Maar broeders! één ding is mij onbegrijpelijk. Onze zwarte heer zei, dat hij de lieve BLENDA hier bij ons zou



brengen, en dat wij haar regt vorstelijk moesten behandelen. Waar zou dat goede meisje nu toch wel zijn?”

„Ei, ziet eens daar ginds broeders!” riep de oudste en even



zoo verheugd als of hij den grootsten schat had gevonden, wees hij naar het bed, waar de goede BLENDA in diepe rust lag. Oogenblikkelijk schaar- den zich de kabouters om de sponde der schoone slaap- ster en ofschoon zij elkander al heel stilletjes toefluister- den, om haar niet in die zoete rust te

storen, was zij toch al spoedig wakker en sprong zij verschrikt overeind met de vraag:

„Hoe is het met mijn vader? Gij zult hem immers geen leed doen? Wanneer zal ik hem wederzien?”

„Wanneer gij hem zult wederzien,” zeiden de kabouters „dat weten wij niet. Onze zwarte heer heeft ons alleen ge- boden u zoo lang hier te houden, tot hij terug komt en dat is nooit voor den tijd van volle maan.”

In de hoop, dat de Woudlooper toch nu wel spoediger zou komen opdagen, stelde BLENDA zich met dit antwoord tevreden; doch toen de zwarte man den volgenden mor- gen nog niet terug was, riep zij de kabouters om zich heen en vroeg:

„Hooft eens, uw heer heeft mij gezegd, dat er één middel

was, om mij vader te redden. Och, ik bid u, zegt mij, welk middel is dat?"



„BLENDA!" zei de oudste, „dat durf ik u niet zeggen.

„Waarom niet?" vroeg BLENDA, „denkt gij dat er iets mijne krachten zou te boven gaan, wanneer het voor mijn vader is?"

„Wel zeker," zei de kabouters, op een hoog ernstigen toon, „zeker zou dat uwe krachten te boven gaan. BLENDA! gij weet dat onze zwarte gebieder een magtige tovenaars is, maar wanneer hij; het op iemand heeft gemunt, dan verliest hij zijne toovermagt, zoodra er van dien man een zoon of eene dochter komt te sterven."

„Zoo!" zei BLENDA, „dan zweer ik u plegtig, dat ik van dit oogenblik af geene spijs meer wil gebruiken, maar dat ik van honger wil sterven, om mijn vader te redden."

En wat de aardmannetjes ook al deden, om haar van dit voornemen af te brengen, het hielp niets. In het eerst hoop-

ten zij, dat BLENDA nog wel tot ander gedachten zou komen, of dat de Zwarte Woudlooper vroeger dan anders zou terug komen, maar het een gebeurde zoo min als het andere. De zwarte meester liet zich niet zien en BLENDA bleef zoo standvastig alle voedsel weigeren, dat zij reeds wegwijnde en de kabouters voor haar het ergste vreesden. Zij zelve gevoelde ook wel, dat zij hoe langer hoe zwakker werd, maar dit was juist wat zij verlangde; want nu zij toch eenmaal uit het jeugdig leven wilde scheiden, wenschte zij maar hoe eer hoe liever dood te zijn. Het eenige wat zij nog verlangde was, dat zij haren broeder EDGAR nog eens mogt terugzien.

„Welnu BLENDA," zei de oudste der aardgeesten, „kom dan van uw voornemen terug, want ik kan u verzekeren, dat uw broeder reeds op reis is naar het kasteel. Ik beloof u, dat ik onzen meester zal vragen of ik hem dan hier bij u mag brengen."

„O, als dat waar is...." zei BLENDA, „maar neen, ik heb plegtig gezworen, mijn leven voor mijn vader op te offeren, en die belofte zal ik volbrengen."

En inderdaad, wat de kabouters ook deden, het hielp niets en reeds den volgenden morgen lag de goede BLENDA koud en roerloos op hare legerstede.

Diep getroffen stonden de aardgeesten rondom haar bed en staarden elkander in eene weemoedige stemming zwijgend aan.

„Ach!" riepen zij, „hadden wij maar geweten waar onze heer zich bevond, dan hadden wij hem kunnen waarschuwen."

Doch dat alles was nu te laat, en zij besloten dus het goede meisje op eene waardige wijze de laatste eer te bewijzen, door haar, met bloemen bekransd, in eene prachtige glazen staatsie-kist neder te leggen. En toen het eindelijk weêr volle maan geworden en de Woudlooper van zijne verre togten door de velden en gebergten teruggekomen was, en toen hij vernam hoe het met BLENDA was afgelopen, was hij niet minder met het lot van het goede meisje bewogen. Het verwonderde hem

en de aardgeesten evenwel ten hoogste, dat hij door haar dood niets van zijne toovermagt verloren had.

Terwijl dit alles voorviel, had graaf WALTER, als naar gewoonte, op het kasteel met zijne ruwe gezellen den tijd in allerlei uitspattingen doorgebracht. Wel had hij in den beginne nog naar BLEND A laten zoeken, maar dit was alleen om haar als eene luije landloopster voor al haar leven in een toren te sluiten. Zijne woeste huurlingen zochten dan ook overal, en juist daardoor vernam EDGAR reeds onderweg, dat zijne geliefde zuster verdwenen was en zwoer geen voet op het kasteel te zetten, voor hij haar teruggevonden had. Met dit doel doorkruiste hij ijverig dag en nacht de uitgestrekte bosschen, tot de Woudlooper hem eindelijk een der kabouters te gemoet zond, om hem met het treurig lot van BLEND A bekend te maken.

De brave jongeling kwam terstond mede en staarde diep smartelijk aangedaan op het goede meisje, dat daar in haar glazen kist voor hem lag.

„Gij ziet het,” zei de Woudlooper, „het is met haar gedaan, maar uw vader zal het vreesselijk ontgelden.”

„Spaar mijn vader!” zei EDGAR, „wie weet of hij niet nog eens tot inkeer komt.”

„Reken daar niet op,” zei de Woudlooper, „hij is door en door verhard in het kwade, en heden nacht zal hij daarvoor gestraft worden. Doch om uwentwil zal ik hem laten waarschuwen, om hem tijd te geven tot zijne verbetering.”

Wat EDGAR ook verder sprak, de Woudlooper wilde naar niets meer hooren, maar zond een der kabouters naar het kasteel, en toen deze in de groote zaal was doorgedrongen, waar de booze graaf in gezelschap van eenige ridders, allerlei ergerlijke gesprekken hield, trad hij op eens te voorschijn en riep met luide stem:

„Graaf WALTER! Uwe dochter is dood!”

Graaf WALTER schrikte wel, maar herstelde zich toch spoedig.



„Dan heeft zij haar verdiende loon!” sprak de hardvochtige man op een ijskouden toon.

„Schaam u, graaf WALTER!” zei de kabouter, „en reken er op, dat de ure der wraak geslagen is. Nog eer de zon opkomt, zult gij als een verachte bedelaar, van iedereen verstooten door het land zwerven.”

„Vermetele dienaar van den Zwarten Woudlooper!” sprak WALTER, „ga naar uw heer, en zeg dat ik hem...”

Maar eer de booze graaf nog had uitgesproken, was de aardgeest verdwenen en hoorde men op eens zulk een hevigen slag door de zaal, dat de graaf en al de ridders en dienaars verschrikt de vlugt namen. En naauwelijks waren zij buiten gekomen, of het geheele kasteel stortte in en was weldra met al zijne kostbaarheden in den grond verzwoegen.

Toen de aardgeest weder in de grot terug kwam en vertelde hoe alles was afgelopen en dat de booze man nu van iedereen verlaten, zonder hulp moest omzwerven, was EDGAR diep bedroefd, en zei:

„Nu schiet er voor mij niets anders over, dan aan den

laatsten wensch mijner moeder te voldoen. Op haar sterfbed wenschte zij, dat hare beide kinderen eenmaal aan hare zijde mogten rusten; wenu, vergun mij dan ook het dierbare overschot mijner lieve zuster in hetzelfde graf neder te leggen."

Den volgenden dag ontbood EDGAR eenige dienaars, om de geliefde doode naar het graf in de slotkapel over te brengen, doch naauwelijks waren die mannen met hun treurigen last daar aangekomen, of tot aller schrik en verbazing, sprong het glazen bedeksel in stukken en rigtte BLENDA zich op en zei:



„Lieve broeder! ik heb alles gehoord; ik was slechts schijn-dood, maar in mijn toestand heb ik gedroomd, ja gedroomd

van onze lieve moeder, en die heeft mij gezegd, dat er voor ons betere dagen zullen komen."

En waarlijk, die voorspelling scheen reeds dadelijk vervuld te zullen worden; want op hetzelfde oogenblik stond graaf WALTER vóór hunne oogen en... knielde op het graf zijner getrouwe gade.

EDGAR en BLENDA gingen dadelijk naar hem toe.

„Vader!" riepen zij, „wat wilt gij hier? wat zoekt gij?"

Graaf WALTER antwoordde niet, maar EDGAR en BLENDA hadden ook geen antwoord noodig, want aan alles konden zij wel zien, dat de slag eindelijk zijn binnenste had getroffen.

BLENDA vloog hem om den hals, EDGAR reikte hem de hand en vertelde hem wat er met haar was voorgevallen; doch op het zelfde oogenblik stond de Woudlooper bij hen:

„Graaf WALTER," sprak hij, „uwe BLENDA was niet dood en daarom begrijp ik nu, hoe het kwam, dat ik mijne toovermagt niet had verloren. Doch ik zie wat er met u gebeurd is. Gij zijt een ander mensch geworden. Welaan, graaf WALTER! thans zijt gij waardig uw kasteel weder te betreden. Uwe slechte raadgevers zullen u daar nooit meer komen bezoeken."

En daar zagen zij in de verte weêr de prachtige torens van het kasteel boven het geboomte prijken, en toen zij naderbij kwamen, stond daar weêr alles in zijn vollen glans, alsof er dien nacht niets was gebeurd, en stonden de aardgeesten op het voorplein gereed, om het gelukkige drietal te ontvangen, dat met een juichend gemoed op den grafelijken burgt zijn intogt hield.

En van dien tijd af, heerschte in het kasteel de stille opgeruimdheid van gelukkige harten en zegenden de bewoners in hun binnenste den Zwartten Woudlooper, die alles zoo wel gemaakt.





HET NIEUWE SCHOENTJE.

Er was eens eene arme weduwe, die drie dochtertjes had. Twee daarvan waren allerliefste meisjes, die altoos van den vroegen morgen tot den laten avond in de weer waren om met spinnen of naaijen iets voor hare moeder te verdienen; maar het oudste, NICOLETTE genaamd, was een ijdel, grootsch nufje, dat onder het werk slechts dacht aan mooie kleederen en uitgaan en daarom, in plaats van hare moeder of hare zusjes te helpen in de broodwinning, meestal maar zat te snappen over haar opschik, en daar al haar tijd aan besteedde.

De moeder had altoos nog gehoopt, dat NICOLETTE met der tijd wel eens wijzer zou worden en op rijper leeftijd zou inzien, dat de moederlijke lessen en vermaningen, waarover zij altoos zoo den neus optrok, welgemeend en tot haar eigen bestwil waren; doch dit gebeurde niet. NICOLETTE groeide voorspoedig op, maar bleef zoo grootsch en ijdel,

dat zij aan niets anders dacht dan aan haren opschik, en dat zij des Maandags morgens altoos de week begon met te bedenken, in welke vermaken zij den volgenden Zondag zou doorbrengen, en dat maalde haar zoo gedurig door het hoofd, dat zij hare moeder eindelijk nooit een handje bij het spinnewiel of in het huiswerk kon helpen, zonder altoos het een of ander te bederven.

Nu gebeurde het op zekeren tijd, dat het brood zeer duur was, en dat hare moeder zei:

„Kindlief! gij weet, dat het brood in andere plaatsen een paar penningen goedkooper is dan hier, en in mijne armoede kan ik geene twee penningen te veel uitgeven. Ga dus van daag ergens anders brood halen. Het is wel wat ver, maar gij zult dat voor uwe moeder toch wel willen doen.”

„O ja, moeder, zeer gaarne,” zei NICOLETTE. Maar dat was niet, om hare moeder plezier te doen; neen, het goddelooze schepsel had in stilte eenige penningen verdiend, met voor den ouden, rijken burgtheer boodschappen te doen, en in plaats van daarmee hare moeder te ondersteunen, had zij die weggestopt, om er een paar mooie, nieuwe schoentjes voor te koopen, waar ze Zondags meê zou kunnen uitgaan, om er voor alle meisjes in den omtrek meê te kunnen pronken. En daarom wou ze nu wel graag uitgaan, want dan kon zij meteen zulke schoentjes gaan koopen. Dat hare moeder bijna geen brood had; dat de goede oude vrouw een steun moest zoeken in hare drie dochters, om voor een enkel broodje de noodige penningen te verdienen, daar dacht NICOLETTE niet eens aan; daartoe was zij te opgetogen bij het denkbeeld, dat zij nu iets nieuws kon krijgen om boven hare zusters uit te steken.

Zij ging dan ook dadelijk op weg, en toen zij de schoentjes gekocht had, legde zij die in het korfje bij het brood, en stapte onder allerlei hoogmoedige gedachten terug naar huis.

Doch terwijl zij zoo opgetogen voortwandelde, kon zij den trek niet weêrstaan, om toch nog eens te zien, hoe lief



en mooi die nette schoentjes haar aan de voeten stonden.

„Hoe jammer!” dacht zij in zich zelve, dat ik ze nu hier niet eens even kan aantrekken, zonder dat zij in het zand vuil worden. Maar wacht, ik weet al raad.”

En wat deed de groot-sche meid? Zij nam het kostelijke broodje uit het korfje, legde dit op den grond bij den rand van een beekje en zette daar haar voet boven op, en trok het eene schoentje aan. „Zulke schoentjes, zei ze, dat is toch maar alles! Als ik die aan heb, dan zal toch niemand kunnen zeggen, dat ik een arm meisje ben. Dat is ook wat anders, dan in het mulle zand, als eene dienstmeid, als eene

slavin, op bloote voeten te loopen.”

„O, wat staat dat toch mooi!” riep zij, „en wat zal ik nu boven alle meisjes uitsteken!”

Maar omdat het water in het beekje juist opkwam, en haar schoentjes nu nat zouden worden, durfde zij het andere er niet aan wagen. Zij trok daarom het eene schoentje weer uit, legde dit weer in het korfje en wilde nu ook het brood weder opnemen om dit er bij te leggen. Maar tot haren grooten schrik was het kostelijke broodje.... in een steen veranderd!

Doodelijk ontsteld, wilde NICOLETTE naar huis ijlen, doch onderweg kreeg zij berouw over hare verkeerdheid en dacht:

„Hoe! zou ik mijne moeder honger laten lijden en zelve met mooie, nieuwe schoentjes pronken, terwijl het arme mensch op bloote voeten loopt? Neen dat niet.”

En toen ging NICOLETTE weer terug en verkocht hare mooie schoentjes en nam voor dat geld een ander broodje met nog zooveel andere eetwaren er bij, als zij voor het geld krijgen kon. En toen zij nu te huis kwam en hare moeder naar waarheid alles verteld en het heerlijke brood en de andere verkwikkende spijzen gegeven had, toen gevoelde zij voor het eerst, dat eene goede uitspraak van het hart een veel hooger en duurzamer genoegen geeft dan kostbare tooi. En van dat oogenblik af, werd NICOLETTE een voorbeeld van nederigheid en bescheidenheid.

Maar de steen.... die is tot een waarschuwend voorbeeld voor anderen daar bij de beek blijven liggen en ligt er nog.



JONKER ODILBALD EN ZIJN RAAF.



Er was eens een jonker, die ODILBALD heette en die overal het hupsche jonkertje werd genoemd, omdat hij met alle menschen zoo vrolijk en vriendelijk wist om te gaan.

Die jonker ODILBALD nu had allerlei vreemd pluimgedierte en zeldzaam gevogelte, maar onder al die dieren was er een zwarte raaf, daar hij het meest van hield, omdat die raaf zoo mooi kon praten en op alle vragen antwoord kon geven precies als een mensch.

Nu had jonker ODILBALD een valkenier, die den heelen dag niets anders te doen had, dan al dit gevogelte op te passen. Die valkenier was een hatelijk man, een echte valschaard, die zich bij den jonker altoos heel vriendelijk voordeed, maar er in zijn hart niets van meende, terwijl hij vooral den raaf als zijn doodvijand haatte, omdat het dier met al zijn praten wel eens de een of andere booze streek van hem aan het licht had gebracht. Menigmaal was hij er dan ook al op uit geweest, om den vogel van kant te maken; maar omdat de jonker

eens gezegd had, dat hij hem dadelijk als een schurk zou wegjagen als hij zijn lieveling niet behoorlijk verzorgde, durfde hij toch zelf den armen vogel geen kwaad doen, en besloot het



zoo aan te leggen, dat het bij den jonker allen schijn had, alsof de raaf uit zijne kooi gebroken en uit eigen beweging weggevlogen was.

Hij nam daarom op zekeren tijd den raaf stilletjes weg en ging er meê naar een boer, die overal de dikke RIJKERT werd genoemd, en die niet alleen even zulk een nijdigard was als hij, maar het ook even erg op den raaf had voorzien, omdat deze hem gedurig uit de verte toeriep, dat hij een ijzegrim en bullebak was.

„Daar hebt gij hem nu, zei de valkenier, „neem hem nu maar mede en draai hem te huis den hals maar om en begraaf hem waar gij wilt. De jonker zal u niet verdenken en ik kan er dan gerust op zweren, dat ik den leelijken zwartkop geen kwaad heb gedaan en dat ik niet weet, waar hij is.”

„Heerlijk mooi bedacht!” zei dikke RIJKERT, „maar ik weet nog beter. Ik zal hem houden, tot dat de jonker eene goede belooning uitlooft, aan dengeen die hem terug vindt. Dan breng ik hem terug en wat de jonker dan geeft, dat zullen wij eerlijk zamen deelen, maar dan moet gij dien leelijken zwartkop eerst een beetje vergift ingeven, dat hij toch spoedig komt te sterven. Dan zijn wij van hem ontslagen.”

„Maar als uwe huisgenooten hem nu eens hooren schreeuwen?” vroeg de valkenier.

„Daar zal ik wel op passen,” zei dikke RIJKERT. „Ik zal hem zoo lang in het bosch in een hollen boom sluiten.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. De arme raaf werd in zijne nauwe gevangenis opgesloten, en jonker ODILBALD was zoo verdrietig over de verdwijning van zijn lieveling, en zoo begeerig om hem weer terug te brengen, dat hij den valkenier duizend gouden kroonen beloofde, als hij den vlugteling weer in handen wist te krijgen.

Vol vreugde over dit heugelijk nieuws, wilde de valkenier terstond naar den dikken RIJKERT loopen, doch onderweg begon hij te bedenken, dat hij dan ook maar de helft van het geld zou krijgen. Hij besloot daarom liever zelf in het bosch te gaan zoeken. Daar het hem evenwel niet wilde gelukken, den vogel te vinden, beloofde hij den houthakkers-jongen een zilveren dukaat, als deze zoo lang in het digte woud liep zoeken, tot hij den gevangene gevonden had.

Terwijl de knaap daar nu overal rondliep, hoorde hij op eens de bekende stem van den raaf, die hem zeide:

„Knaap! als gij mij uit dien ellendigen boom verlost, zal ik u schatrijk maken.”



En dat zei de raaf op zulk een stelligen toon, dat de arme jongen terstond in den boom krom en het gat open maakte, waar dikke RIJKERT hem in verstopt had. Maar nauwelijks had hij dit gedaan, of de boom barstte met eengeweligen slag uit elkander en in plaats van een zwarten vogel, zag de knaap tot zijn schrik en verbazing eene witte gedaante er uit te voorschijn komen.

„Knaap!” sprak de gedaante, „ik ben de goede geest IDURIS. Een magtig tovenaars had mij in een leelijke raaf veranderd en mij veroordeeld om hem tegen wil en dank alles te verklappen, wat er bij den jonker omging, omdat het kasteel

werd beschermd door eene magtige toovergodin, die hij vreesde. Gelukkig evenwel had hij hier in het bosch, waar die toovergodin woont, geene magt op mij, zoodra ik maar uit de duisternis weer in het licht zou worden gebragt. Dit is nu gebeurd, en gij zult daarvoor uwe belooning ontvangen."

Bij deze woorden zag de knaap, dat hij zijne oude armoe-dige kleederen niet meer aan had, maar als een jonker was uitgedoscht, terwijl te gelijk de goede geest verdwenen was.

Toen nu de knaap weer op het kasteel kwam, stond ieder niet weinig verbaasd over zijn kostbaar riddergewaad; maar de goede jongen zelf en de jonker en al wie op het kasteel woonden, stonden niet minder verbaasd, toen men daar op het voorplein twee leelijke zwarte raven zag rondhuppelen, die maar gedurig riepen: „wee mij! wee mij!"

De jonker gaf terstond bevel om de twee leelijke schreeuwers te vangen en in een donker hok op te sluiten. Maar toen hij den valkenier liet roepen, om dit bevel ten uitvoer te brengen, stond op eens de witte gedaante voor hem, en zei:

„Jonker, de eene raaf is uw valkenier en de ander is dikke RIJKERT. Tot straf voor de valsche behandeling, die zij u aandeden, zijn zij in leelijke raven veranderd.

En niet alleen werden toen de twee zwarte schreeuwers opgesloten en werd de honthakkers-jongen, de vriend van ODILBALD, die hem een eigen kasteel gaf, maar sedert dien tijd heeft geen enkel toovenaar ooit meer raven tot verklikkers gebruikt, en daarom kunnen die vogels ook nu niet meer dan krassen en slechts napraten, wat hun voorgezegd wordt.

